ahmet oktay

GÖLGELERİ KULLANMAK

GÖLGELERİ KULLANMAK • Ahmet OKTAY •

Ahmet OKTAY

GÖLGELERİ KULLANMAK

—Şiirler—

DOST YAYINLARI
Rüzgârlı Sk. Ove Han, Da. 4
ANKARA

DOST Yayınları : 43

Ayda bir çıkar

Şiir Dizisi 23

●

Kurucusu

Salim ŞENGİL

●

Sahibi:

N. ŞENGİL

●

Kapak düzeni

●

AJANS - TÜRK Matbaası'nda **1963**

Aralık Ayında basılmıştır.

GÖLGELERİ KULLANMAK

GÖLGELERİ KULLANMAK

Copyright, (yayın hakkı) Dost Yayınları'nındır.

Şairin hazırladığı eserin
orijinali ve bütünüdür.

İÇİNDEKİLER

Kara Yazı	9
Çalgıcılar	11
Umu	13
Ninni	15
Charles Chaplin	17
Gül ve Ölüm	19
Sunu	23
Ay Vura	24
Kan Taşı	26
Tutkun	29
Tarih	31
Ölü	33
Ölü	35
28 Nisandakiler	37
27 Mayıstakiler	39
Sırada	41
Telefonda beklemek	43
Sunu	45
Aralık	46
Acı	48

İş 50
Karantina 51
Kan 52
Kartpostal 53
Çocuk 54
Bun 55
Var mıdır Sonra 56
Kestim Elimi Usulca 58
Huysuz 59
Küçük Saksılı Oda 61
Geceye Karşı 62
Dar 64
Bıçak 66
Gece Hepimizi Gizler 68
Gölgeleri Kullanmak 70
Bütün Erkekler Ölür 72
Yangın Kulesi 75
Kar Kırgınlığı 79
Kadınlar Çıkmazı 81
Sığınak 83
Var Yere Korkmak 84
Yalnızlıktır Aşk 86
Beş Kuruşa Aşk Şarkıları 88

— Tülây'a —

« BEN HANGİ ŞARKIYI SÖYLİYEBİLİRİM
İÇİMDEKİNDEN BAŞKA ? »

ARAGON

KARA YAZI

Yollar yollara bağlı vay bacım,
hangisinin sonunda yitecek dersin
süt beyaz etindeki sancı.
Uykulara vuran alaca dağlar,
arkası senin kahrın el harmanlarında.
Güneye insem
portakal, mandalin bahçeleri.
Ağıtlarda kirpiklerin hep ıslak
gözlerin uçurumlu.
Uzamış kıtalarda yalnızlığın,
Afrika'da kara
Çukurova'da anlatılmaz.

Bin renkle açar çiçek
döner gazel yaprağı rüzgârda.
Gün olur omzunda mermi, elinde mavzer
dağlarda düşmana konuşursun
kız memelerin ayaz,
gelin aynası gözlerin yangında.

Kurakta gök katına açılır ellerin,
ki duymuş başka şeylerden
yediveren toprağın özlemini.
Sıkılır dişlerin bir gece
vakterer aşktan,
kıskanır ağrını karanfil
canlar verirsin geceye.

Nice ölüm, nice gurbet
alıp giderler.

Bir sabah
sabrın konuşur taşta.

ÇALGICILAR

Uyandırdı kış gecesini altın sesli şarkıcılar
acı çiçek demetleri dağıtarak
karın portakal rengi ışıklardan döküldüğü sokaklara.

Ağlıyor kadife şarkıların yastığında soyunuk
günahlarını minyatür gibi saklayan gece yarısı kadınları.

Silâhlarını bırakıp askerler uzakta
bellekte uzanan lacivert oymalı korulukları
elindeki karanfili düşüren kadını yaşıyorlar.

Toprağın üstünde bulutsuz bir akşam
silâhlar şarkılardan utanıyor.

Gitaralar neden bu kadar dokunaklı ?

Matbaa mürekkebine batmış küçük evliyâlar
sesleri kovalıyor ıslık çalarak.

Dinle aşkım benim
yalandan güzel şeyler var.
Onlar söylüyor öpüşü
kötü savaşı söylüyor,
ne çıkar bu şarabı beraber içmiyorsak ?

Büyük bir sabırla dokuyor geceyi
kırağı düşmüş çiçek yüzleriyle kasketli adamlar.

Acı bizi dünyaya bağlamak için
sevinç bizi dünyaya bağlamak için,

Onlar güvercin şarkıcıları
denizin şarkıcıları onlar.
Dinle aşkım benim
onlar sana seslendiğim yerlerin şarkıcıları.

UMU

Oyuncak kentler kuruyor acının elyazıları
yağan kar gölgelerinden.
Birer birer gitti onlar.
Mayısta, Haziranda akşamüstü, sabaha doğru
ya da,
masalların mısır patlatılan gecesinde uyuya
kalan
bir çocuk gibi elleri yumuk,
gittiler.
Korkularını değil
ikindi yağmurundan ayıran taş duvarlarına,
seni güvercin gürültüleriyle dolu bir alanda
bırakıp
aşklarının sıcaklığını götürdüler.

Buruk şarapları nasıl ustaca içerlerdi,
yatardı ayaklarının altında bin renkli deniz,
acılara, ölümlere karşı bir silâh gibi kullanırlardı
doğada yaratılmış bunca güzel olan
şiiri, öpüşü, gül dalını.

Onları altın buğulu bir şafakta yeniden bulmak
aklımızda kalan gözleri hiç birşey yitirmemiş,
eflâtun geceleri hep öyle şarkılı.

Yüzlerini tek tek karşıma alıyorum karanlıkta
sevdiklerinin, şaraplarının adını unutmamışlar,
birgün dönecekler biliyorum.
Nicedir uzak kaldıkları iki'nin ayışığı tarlasında
toplayıp yasemin öpüşleri
onlara saklıyorum.

NİNNİ

Yağmur vurur camlara inceden
durmadan ağlarsın yağmura.
Analık dediğin bir tür ağrı
gelip geçer ninnilerden,
mavi gözlüm uyu.

Kömürümüz kalmadı buza kesiyor hava.
Çamaşıra gittiğimde gördüğün yataklar
ince beyler, ince hanımlar yavrum
nice düş olacak sana.
Kalmadı daha söyliyecek dillerim,
odamız soğuk, içtiğimiz acı su,
mavi gözlüm uyu.

Kimler korkmuyor karanlıkta?
Ütülmüş devlere cümle kişi
bize kalmış ölüm de, açlık ta.
Uzayıp gider hayın geceler,
baban açıkta yavrum,
perde olamadı evimize dokudukları
sedire örtü olamadı.
Dönüp duruyor tezgâhlar uykusunda,
ondokuzbinin uykusunda.

Yağmur vurur camlara,
baban kahrolur arından.
Kimsenin kimseden haberi yok,
mahzun bakar, incelir gitgide
bencileyin garip anlar.
Günlerle arttı çaresizliğimiz.

Mavi gözlüm uyu
uyu fukara yavrum
uyu umudum.

CHARLES CHAPLİN

Acuna çevrili kristal mercekler
herkesin kendini bıraktığını görüyordu sağır bir
düzende
nasıl hasis gözlerin, nasıl bir kan küreciğinin
ortasında,
çaresiz elin, aklın gücü
çocuklar nasıl hasta.

Silâh fabrikaları, polis copları, asık suratlar
geçip gidiyor sincapların mavi ışıklı gecesinden.
Namluların önünde bir göz, bir dudak
yalnız mı, yenik mi, umutsuz mu?
Yarıda kalıyor gözün bakışı
dudağın öpüşü yarıda.

Bir mimik kapıları zorluyor, duvarları.

Ayışığında seviştiğimizi ansana.
Korkuya, zulma, ölüme inat
yitmeyen, koparılmayan bir yönümüz var.
Alıp götürülenler sohbetimizden ansana
bahçemize bir daha dönmeyenler
nasıl geçirdiler üç yılı, beş yılı ansana.

Büyük avuntuları var küçük şeylerin onunla
aşkımız perçinli, yüreğimiz kavi,
yeniden onarıyoruz evleri, sokakları onunla,
toplar susunca erikler çiçek açıyor.

Baston diye bağırdı çocuklar
boksoyu kötümserliklerin ortasına,
balıklar kumsala çıktı baston diyerek,
şarkıda ağız mızıkaları, lâternalar,
mavi bir kesit vurdu pencere pervazına.

GÜL VE ÖLÜM

1.

Sular götürdü kumsalda
çıplak ayak izlerini aşkın.

Sabahın kapısını açıyor tuzlu ağların şarkısı.
Kıyıya çekili sandalda ufku gözleyen çocuk
duayı ve şarabı bilmiyor daha,
ayışığı kayalıklarında yanyana oturduğu
güzel masalcıyı bekliyor
geceleri yorganını örten.

Elinde bir gül'le kadın kıyıda

« Yok gayrı üzgün beklemek mutluluğu.
Ekmek getirmeni anıyorum soframıza,
yok öpüşün çiçeklerini derdiğimiz geceler,
arada uykumdan sıçrıyorum,
şeytan kayalarında martılar gülüyor
oturup denizi dinliyorum. »

Soğumuş tarhana çorbası.
Susar komşu kadınlar
duaların uzak ülkesinde.
Sandalın üstünde çocuk
elinde bir gül'le kadın kıyıda.
Çıplak ayak izlerini aşkın
sular götürdü kumsalda.

2.

Yerde yatıyor Ali İbrahim
kızlar dönüyor su başından,
kan susuyor toprakta.
Yağmurlar içre avuçlarını göğe açan el
soğumuş bir mavi zamanda.

Onun kanı bu
üstüne oturmak istedikleri Ali İbrahim'in toprağı
unutma.

Burdaydı az önce
toprakla bahtiyar.

« Kurtarır ağadaki senedi bu sarı başak,
o kısır yıldan sonra
bitti derdimiz kasavetimiz,
gözün aydın ana. »

Buğdayların arasından geçiyor ölüm
kaskatı bakraçtaki ayran.
Rüzgârın atlıları uyandırın onu

uyandırın kelebek tozlu çiçekler
geliyor ölüm
bilemiş tırpanını.

Uçup giden sıcaklık
uçup giden bakış göğü soğutuyor.

Zalim el gece seni gördü
hesap sorulacak.

Onun kanı bu
üstüne oturmak istedikleri Ali İbrahim'in toprağı
unutma.

3.

Çığlık gibi donmuş mavi bir göz havada.

Gitmeleri vardı yelkenli gemiler ardından
kadınlara takılıp kalmaları güvercin kalçalı,
içlenince bir Şubat akşamı buğulanmalar
çocuksu gülüşlerle açılmak sabahlara.

Çığlık gibi donup kalmış havada.

Çekilmiş çeteci kolları.
O yok, hiç olmayacak,
görülmeyecek yürürken yakasında bir gül
dalı.

Binlerden biri o
kahraman bir gülüş artık,
ateş gibi dostların arasında adı.

Çekip koparabilmek için onlardan
yalnayak, küçük çocukların hayatını,
yıkık kerpiç damları, rüzgâr uğultularıyla süslü
koca bir yalnızlık manzarasında
gittikçe soğuyor vücudu.

Onu konuşuyor çeteciler
silik ışıklar vurmuş yüzlerine,
evleri, aşkları uzak.

Tohum, rüzgâr ve su
nelerden haber verir?
O daha uzakta.
Cezayir yolları uzun
Cezayir yolları kara.

SUNU

Nerdesin acı
nerdesin zulûm?
sorar silâh kayalar arasından.
Duyulur yazısız taşların soğukluğu
büyük büyük susan ne?

Küçük anılardan, şeylerden
çarpar karanlığa kuş tüyü.
El var denizde çiçek açmış
bunca kandan sonra
geceyi soğutan ne?

AY
VURA

Tanınmaz ellerim suya bakınca
arkası zindan bir duvara dönük,
üşümüş, uykusu haram.
Bunlar namlulardır soğuk
meyva verir, gül açar koncaların hışmında,
şavkı uçmuş ay parçam.

Nizamiye kapısından öte
çaylardır tavşan kanı,
odalardır, sıcak odalar
sabun kokulu kadınlara bağlı,
pamuklu havlular yüzüme
İstanbul umusudur anacığım,
yangınım kıracında
komaz devriyeler.

Dost yüzleridir sıcak
peşpeşe yaktığım üç sigara.
Kaçmışlar oyma ceviz kutularından
bahçem ki ışıksız ve ağulu soframa,
bir minareler yağmuruyla ıslak.

Yüreğim bu suskun, biçimsiz taşlarda,
kelimeleri onların seviştikleri oysa
alabalıkların dağ gölleri,
ben unuttum, ağlama.

Yüzüm mü ? yankısı yasak,
bu yaralar mı ? öpüşlerine özlem.

Yol eden dağların acısı
yani beş kişi kırmızı şaraba,
gülücüklü söyleşmeler kapısı
canevinden çekilen mısra,
ne saklayım işler yaramda.
Yedi fermanlı ey
sevdan büyük kaburgalarımda.

Alnının ortasında bir tutam perçem
dolanman yedi günde çıplak
açtırır toprağımda kan gülü.
Firarlar kurdurur kör olam
silâhlı gözlerin akşamlarımda.
Akıbet şavkı uçmuş ay parçam
salınır künyem karakollara.

KAN TAŞI

Ağaçlar yaprak döküyor bozkırda
yüz güldüren buğday lelem harmanda.
Toprakta ay şavkı nazlıcık uzar,
ardında gözü yorgun kağnıların
geçer bir düş gibi geceden kadın,
vermez endamını yabana sular
yıkılmış, insana yandığın çağda.

Gözleri oy anam kapalı kutu
o nasıl bir geyik, o nasıl büyü?
Üzgün ana, kadirbilir, kuytuda.
Uzak sabahlar, akşamlar içinden
eski, yorgun ellerine kar düşen,
hâlâ bekler can özlemi dağlarla,
toprak testilerde acımış suyu.

Seslerdir, buz gecelerinin sesi
filinta, şayak pantolon, harami.
Haraç almış yıllarla, zulası kan,
kantarması köpüklü arap atlar

vurur patikaya, yol eder dağlar.
Zalım çağla açar bahara düşman
yetim ahı, gözyaşında elleri.

Ahvaldir ey, yazar aktan karadan
gün keser uğursuz, hayrola encam
fukara kısmeti yövmiye gurbet
bir akşam kara bağlatır kızlara,
sencileyin lelem, gelin çağında.
Nadide gül olur açılır hasret
bir dibi görünmez kör kuyulardan.

Yaran karanlığa yaslar garipçe
sazı diyar görmüş, başı çilede
Düşer fala çek ettikleri zından,
firarda gözü yok cehennem sever
kurtulur askıdan yeminli mavzer,
kuşlukta, seher vakti elleri kan,
devriyeler pusu kurmuş derede.

Çocuk gülüşüne harmanlar verem
karayı derya, suları buz edem,
ayaklarım tekmil sızı şimdiler.
Yazıcılar yazar akrep kanından
sun hele düştüğün kancık pusudan,
çileli memen geceyi süt eder,
gündür ede dursun, doğrulur düşen.

Nerdesin ki ? ranzalar sana çevrik

tütünde mi, pamukta mı ? incecik.
Beşik sallar düş'ün yıkıla komuş
de hele, çekilir devran belâsı,
bir garip can lelem, neyin pervası ?
Tut peynir ekmek yer taşa oturmuş
alacada sazı küskün gündelik.

Kağnılar yine Tokat civarından
ve gıcırtıları aklımı alan.
Cellât ipi yalnızlık, yedi boğum
geçerler nöbetin ölü vaktinde,
gece, lelem kaç ışıksız gecede
ağlayan biri var diye del'oldum
derimde gezen kör usturalardan.

Dağların ardıdır Süleyman sabrı
uzar gölgesiz ağaçlara karşı,
yolcusuz, yaransız uçurum yürek.
El atsa sağına hançer boşluğu,
bir taş ayran sevabına sunduğu
olancası bu, göz dikmiş engerek,
pazara ermeden çürür meyvası.

Nasıl deyim lelem haram uykumu ?
Gözleri bir geyik eden korkuyu ?
Bir bilsen içerim nasıl bozgunda.
Uzakta bitmez tükenmez şafakları
ve sonra kağnılar, acı kağnılar.
Lelem, yalnız, terkedilmiş bozkırda
aşkın çıldırmalara karşı kodu.

TUTKUN

Büyüsü uçmuş gözlerin, karanlık
boşlukta sallanır mavi eşyalar,
oyuncakları içinde çocuklar
yabancıdır annesine ne kadar,
hırkası üstüne olmuyor artık.

Vapurda, trende üçüncü mevki,
kolluklu, öğlen prafa oynayan
usulca picamalarına kaçan,
içi telâşlı, akşamla duvardan
aşmış, erik çalıyor elinin biri.

Kendince mutlu değil kimseler
ısıtmıyor saklandığımız gece.
Büyümüş korku, büyümüş yüzlerde
koyar kan, zulüm, ayrılık ötede;
her yerde aşkı suçlanmış gölgeler.

Elbet savrulacak bir gün rüzgârla
birikmiş nemiz varsa denizlerden.
Kapı önünde bir gidip bir gelen
ayaklar yorgun, kararsız, çekingen,
unutkan çiçeklerin arasında.

Kar düştü, uzak geçtiğimiz yerler,
umut yıkılmış, bellek darmadağın.
Namlusu sıcak bir silâhtır aşkın,
ne kadar yenik olursak olalım,
yaralı şiirim hep seni söyler.

TARİH

Çeketini çıkarınca
kayalar uykudan hafif,
öptüğü dudaklar liman.
Mağarasında gözden ırak
güzel kokulu çocuklar.

İbrahim
yorgun savaşçı
üçüne de kurban.

Kırlangıçları duyunca yolcu.
Sözleri ne tuhaf bulutların,
kalkınca sabah olmak adeti hep
inceliği olmayan katillerle tramvayda
arlanmaz orospular yüzünden.

Şarap elden ele kalabalık
konuk etmiş gecesine bildik kelimelerden,
bölüşür avuntuyu kuytuda.
Sürgün gözlerin güveni
andıran kadehlerde parlayan.

İbrahim
yorgun savaşçı
üçüne de hayran.

Deniz şarkılarını sever
oyuncu ayışığı balığında.
Çıkar elleri cebinde işten,
kar daima acıyla benzer
otobüste aradığı akşamları
solgun bir kızın yüzüne.

Denenmiş yokluklarda el,
düşler kaçak, korkak, darmadağın
seçilir çarklı gölgelerinden.
Deniz önünde durmuş aşkın kavmi
ne var ötelerde
bilinmez Tanrılardan.

İbrahim
yorgun savaşçı
üçüne de düşman.

ÖLÜ

Geceye düşük kolları ,yoksul geceye
tutsak bir aşkın gölgesinden.
Şarap da ısıtmıyor kalbi, kelimeler de,
kimsesiz ayın vurduğu orman,
küskün çalgılı bir kar yağıyor
terkedilmiş silâhların ölüsü
çırıl çıplak ıslanan.
Konuş, sesini duyur
Franco İspanyasından.

Ağız mızıkalı bir sokak senindir,
çürüt etin utançlardan,
nehir kıyıları, tutsaklık şarkılarda
güneyde çocuklar korkak.
Bir sabah
kimsenin sevmediği mavi gömlek
bir sabah sallanır ağaçlardan
Konuş, sesini duyur
Harlem'in oralardan.

Mahzenlerde tebeşir yüzü
aşkı bir suç gibi saklıyor ne çare,
çiğnenmiş suları unutamıyor,
bırakmıyor uykulardaki kan.
Konuş, sesini duyur
dargın Fransa korularından.

Mübarek yağmurlarda ıslanmış
eski savaş yağmurlarında.
Konuşmayan köyler geçmiş
tasviri onca silik
geride gözleri humma.
Toprağı kısır edilmiş, tohumu huysuz
ayakların amansız sızısı
dağlarda, yollarda kalan.
Konuş, sesini duyur
Anadolu toprağından.

ÖLÜ

Vurulmuş bir korkak hançerle,
kanar sevdası
perçemi alnında.
Düşmüş karanlık sulardan
daha karanlık sulara,
bir akşamüstü hayın ellerden
kıyılmaz, mavi hülyâsı.

Sarışın bir çocuk hatırlar
okul dönüşü ıslanmış saçları yağmurda,
cebinde küçük ağız mızıkası
yoksul, hüzünlü bir çocuk,
gözlerinin duru aynası.

Geçmiş kuşların havasından
dokunmuş tohumlara
yitince kalabalıksız, duasız.

Yatağı halâ sıcak,
bir kenarda picaması.
Halâ yaşıyor
çılgınca yaşıyor gecede
omzundaki diş yarası.

28
NİSANDAKİLER

Daha görmez şafağı dalın sürgünü
hangi ana açar pencereyi sokağa ?
Yırtılmış bir hukuk kitabında
göklere, silâhlara doğru bakan
hiç soğumayan, donmayan
sevda koncası
suçsuz kanı.
Hangi hayın namludur
dizüstüne düşüren,
göğsünde saklı gülü ?
Soğuk dudaklarını öp kızım
utanmadan, korkmadan.
Birşeyler bırak unutan gecede
kendini esirgemiş, acılı
gencecik vücudundan.

Bir kanım uykuda
ay kara, düş kara.

Soğudu mu çorbası,
gelmedi mi son vapur?
Gecikmezdi değil mi?
bekletmezdi değil mi?
Kuşkuda mısın
korkuda mısın nazlı çiçek?
Anaların yaslısı.

Beklemeyin boş yere
sınavlara girmeyecek
öğretmeni, kardeşi.
Girmeyecek ötekiler de
kızı, erkeği, zındandaki.

Dayatacak işkenceye, sürgüne
bellekte hiç soğumayan, donmayan
onun ayva tüyü göğsünde
suçlayan kan lekesi.

Zalımın aklındaki çıyan
benim gönlümdeki isyan
gün gelip tutuşacaklar
ayan beyan.

Nolur nazlı çiçek
nolur anaların yaslısı
bakma yollara.
Açık işte, apaçık

Bir kanım uykuda
ay kara, düş kara.

27
MAYISTAKİLER

Yorgunum, bir yudum su
saklı pınarlardan.
Yaprağın ışıktan korktuğu günlerde
silâhsız gecelerde
içmeyi nasıl özledim
kanasıya bir bakır tastan
çiçeklerin balkonu altında.
Demi işte, sun sevgilim
ölmüşlerin aşkına.

Sağırdı bozkırda gökler
kan tutmuş yaprak susuz.

Ağırdı, tutuktu, yasaktı hava
sofralar ürkek,
her yolcu duada.
Karanlıkla inledim kaç vakit
utandım sabahlarla.
Bir yanım öpülesi gözdü, dudaktı
zalımın kurşunuyla kanayan,
bir yanım anaların korkusu
üç peygamber utandıran.
Aşkını özlemeyi özledim
kıvrılıp yattığım ranzada.
Demi işte, sarıl sevgilim
gençliğinin aşkına.

Unutma tek satır ve kanın rengini.
Anlatmalıyız sevgilim çocuklara,
yurdu soyan onlar
onlar Ayşe'nin uykusundaki harami
oyuncaklarına göz koyan.
Seni bana haram eden onlar,
aklın, umudun, sevdanın devriyesi,
korkaktılar, kaçaktılar, haindiler.

En güzel demidir gülmenin
yeniden yeşil çiçek,
yeniden rahatım ranzada.
Ne olur acıma onlara sevgilim
Peygamber'in aşkına.

SIRADA

Uzat saçlarını gecenin balkonundan
isteğimin çok tüylü suyuna.
Bir orman gecesinde
bir kar gündüzünde,
gördüm nasıl süzüldüğünü
yırtıcı ölüm kuşlarının.
Hadi uçsun memelerindeki güvercinler
hadi cennet ülkeni sun.
Kardeşliğin şarabını istemiyorlar
söyle kaç sofra kaldı kurulu ?

Baktıkça içleniyorum fotoğraflarına
yüzlerini öpmüş anneleri ayrılığa benzer
çilekeş kadınlar rüzgârlarına vurgun,
onlar silâhları ve şarkılarıyla
hani şuracığından geçerlerdi
korkularınla kaldığın zaman.

Ölümü en güzel kullandı onlar
bir karanfil dişleri arasından
aşk içinde ulaştırdıkları sana,
cepheden, sürgünden, mapustan.

Sıra bizim, hadi günler bitiyor
hadi uzat mavi saçlarını
yenik gövdemin üstünden.

TELEFONDA BEKLEMEK

Herşey bitirilmez korkuyla
yolun büyüsü açık denizlerden,
serinlet taştaki sertlik
rüzgâr fırıldağı, dön.

Parıldar sevincin tükenik yüzü
bahçede çocuklarla,
kutsal avıyla aşkın
korulara üflenen hiç durmadan
altın av borularıyla.

Silâhsız kalınır gecede,
karın büyük uğultusu,
telefon cevap vermez
camilerde, kiliselerde matem.

Güç, ölü değildir kötülükte,
kara'yı söyle ses
alanlarda toplan umutsuz koro.
Bitinceye kadar ışığın aldanışı
intihar, çoğal çiçeklerle.

Baksam gözlerin yanıyor
ölüp dirildiğimiz aynı ateşle.
Yalnızlık veren aynı kalabalık
konuşuyor dünyada
ve kelimeler ne kadar çok.

Elimi sürdüğüm mavi tüylü gece
umutsuzluktan doğacak çocuk
bir sana vergi dikilmek.
Bilsen benimle kardeş soframda,
korku veriyor onlara, korku
telefonda her gün seni beklemek.

SUNU

YENİLGİDEN, KORKUDAN UZAK
GÖRÜR KENDİ ÖLÜSÜNÜ İNSAN
KADEHLERİN AÇTIRDIĞI GÜLDE
KADEHLERİN AÇTIRDIĞI GÜLDE

BARİ YAĞMURDAN ÇEKSELER

ARALIK

Karda yürü bir akşam, üzgün, hafif içkili
ucuz basma giyimli nice sıkıntılardan
ve hep aynı, aynı şehirden yorulur kişi
yalnız kendine çıkmayı ister her mısradan.

Parklarda yalnızlığını gezmeye götürmek
çocukça konuşmak, kestane yemek yanyana.
Bir bulutu eskiyen ölülere benzetmek
anılardan çizmek bir paketin arkasına.

Akılda yokken nelerden özlenir yolculuk ?
Örneğin pencereye çarpan bir kuş kanadı,
yağmur sonrası bir sinema önü, bir çocuk
ne kadar zengin kendince düşünmenin tadı.

Bütün bunlar kedi gözü avunmalar için
bazı unutmak ta güzel her günkü yüzleri,
kapalı odaların, kapalı kişilerin
bıktırır hiç ayışığı görmemiş yerleri.

Hatırlamak için aşkları şaraplar
unutmalı ölmek ve yitirmek korkusunu.
Kapılar arkasında, gül ağacı kapılar
kadınlar yaşar gözlerinde bir göl uykusu.

ACI

Usandım taş basması günler yaşamaktan
yalnızlığımı büyütüyorum korkunç
yani bağırmak sana sulardan.

Hergün yeniden ölmek
elinden karanlık adamların
yalanla, ekmekle, silâhla.

Üstümüze bakarken çağlar
her çocuk başı okşadığımız
suçlu bizmişiz gibi
büyüyor avcumuzda.

Gözlerinde bile
deniz dibi gözlerinde ölüler
askerler ve gemiciler halinde.

İhtiyar yüreği toprağın
buğdayı, elma'sı
korkuda.
Suskunluğum, utancım büyük
sıkıntım kara.
Gel dağıt mavini
kör kuyular uykuma.

İŞ

Bir kadın çizerim kâğıtlardan
mavilerin azaldığı yerde.
Uzar
saçları uzar sabaha kadar
yorgun erkeklerin aşkından.

Bir gemi yaparım şaraplardan
zulumların çoğaldığı yerde.
Saklar
ürkütülmüş çocukları,
ah ürkütülmüş çocuklar.

Sevgili gözlerden
anne gözlerden bir yorgan
korkuların biriktiği yerde.

KARANTİNA

BİRAZ KOVBOY OLDUK NE GÜZEL
BİRAZ KARANLIKTA HAYVAN.
HÜZÜN VERDİ RESİMSİ AŞKLAR
TOPRAKTAN BUĞDAY YAPTIĞIMIZ.
BİR GÜN OLALIM HİÇ UMMUYORDUK
ÇİÇEKLER ARASINDA KAHRAMAN.
ÇAĞLARIMIZIN DEĞİŞKEN YÜZÜ
SORAR ŞİMDİ BEYAZ DUVARLARDAN
ÖLÜR MÜYÜM ?

KAN

1

Denize eğilmiş bir kulede sen
aşkından gümüş eller yaratırsın.
Bir adam bungun kıyılarda
tükenir sesiyle eski korsanların,
altın ölüler çoğalıyor dinle
sulara karıştığı yerde kanın.

2

Onlar sıcak evlerde hep
huysuz bir çocukla küçülürler,
yok sanırlar Kaf dağını
ve korkuyla ölürler hep.

3

Korsan halkını
evlerini bırakıp inenler sıkıntıyla
görür kış gecesi kayalıklarda
yanan kalyonlar arasından
yasaklanmış ve kendi kanlarına ait.

PARKLARDA YALNIZ GEZİNİR BİR DELİKANLI
OYUNCAKÇI DÜKKÂNLARININ ÖNÜNDE TU-
HAF
YORGUN KUĞULAR TOPLAR AKŞAMDAN
ABLASI ESKİMEMİŞ DAHA.

Eksilir çiçek, azalır aşk
ölü doğunca evlere.
Bunca büyüdük savaşlardan
kovalandık bunca,
niye elini keser halâ
içimizdeki çocuk.

BUN

Sonra işe yaramıyor benimle artık,
belki bir kemanla da olurdu.
Yalnızdım, esriktim, geceydi
arada titremeli insan hepsi bu
kalkıp gidecek ve upuzun rahatlık.

Gözüm durmadan seğiriyor aynada
ortasında bir cinayet karası
kadın mı, erkek mi ? belli değil,
ya da çiçeklenmiş bir intihar
bilmek için olduğumu burda.

VAR MIDIR SONRA ?

Ürer binlerce kadınla gece
özlem, ummak, yanılma kadınlar,
en sıkıntılısı, en sevmiyeni benim,
karanlık bir deniz kıyısında
durmadan ellerine bakar.

Ayrım yok gitmekle kalmak arasında,
toplayıp dağıtan aynı usançlı kan
bir ateşin, bir masanın çevresinde.
Onulmaz göz mezarlıklarında
söz, en süslü taşları susmanın.

Nerde olsa ayrılınır
evde, sokakta, takside.
Sıkıntıydı geceyle yaşanılmış
iki yin umutla aynı yatağı özler,
doyar hayvan yağmura karanlığa
herkes sürgününe döner.

Aynıdır geceler, aynı.
Evde açar
dünyanın en güzel sardunyası annem,
tasayla artar konyak
o,
durmadan ellerine bakar.

KESTİM
ELİMİ
USULCA

Ansızın, müziğin içinden bağırma vakti.
Kim bu kadın yorulmaksızın konuşan
boyalı, bir daha boyalı, bir daha
upuzun ağlama duvarlarına karşı.
Yabancılaştık mı bu kadar ?

Bir yeterli değil, sakin olalım.
Nicedir aldanıyoruz karanlıkta,
bir göz beni sen diye yanıltıyor.
Tatlı bir söz mü ? Pekalâ
dans edelim. Belki de yatarız sonra.

Bunca kolay, bunca kolay
hiçin kovuğunda aldanarak.

Gemim fırtınalı denizde boğulmayı deniyor çiçek açarak

yüreksizler, kıyı adamları, çekip gidemiyenler
kendi göğünün efendisi olana bir konyak.

HUYSUZ

Elimin bahçesindeki çocuk tavşan
hiç tanışmadık, tanışmadık, tanışmadık.
Yok penceresi avluya bakan odam
saçları boyalı bir kadını sevmedim,
aldanış konyakla zorladığın süre.

Öptüğüm binlerce kadehin kenarında
ölüm mü taksilerden korkutan?
Aşk diye belleğiğim gecelerde
yanılmalar çiçeği hep,
sen küçük bir ev kurdun Fatih'te.

Düşlerimin çocuk tavşanı
yok evlerde rahat.
Nasıl yaşarım yabancı bir kıyıda
bir martıyım denizle avunmayan.

Hep aynı rakkamları toplarsın
günde yarım saat aynı park
tek şiir ezberinde,
on yıl aynı kadını seversin.

Tanımıyorum, tanışmıyoruz, tanışmıyacağız.

Gece indi küçük memurlardan
çıkarıyorum sıkıntılı bir beni yağmura.

KÜÇÜK SAKSILI ODA

Sen bilmiyorsun teyze
bir yanım var iyicil,
düşkün değil yasak kitaplara
denizle gitmek diye tutturmuyor;
tırnaklarını yer dairede
bir ilkokul öğretmenine vurgun
konyak zaten dokunur.

Bütün o sıkıntıları yapan başkası
olmayacak kadınların peşinde,
gülmezin, avunmazın biri.
Zoru ne hiç anlamam,
meyhanelerde
sabahlara kadar mavi bir deli.

Kanma söylediklerine teyzeciğim
odama dönüyorum erkenden,

bir de öğretmen beni sevse.

GECEYE KARŞI

Bir mezardayım, iki sandalya
silik resimler bilmem nereden ?
Eski defterin arasında altı-dokuz
bir kadın saçları öyle dağınık,
ne zaman sevilmiş ve neden ?
Belki çocukların büyüdüğü
belki de hiç gülmediğimizden.

İşsiz, geleceksiz gözüm masada
kitaplar da gereksiz, kitaplar
böceklerin kemirmekten caydığı.
Dışarısı kalabalık, saklanmışım
yağıyor kar ve camlar buğulu.

Yağıyor kar ve başı örtülü
hangi mevluttan geliyor annem ?
Nasıl oturur ölü bir Tanrıyla
yün eğirerek sabah akşam ?
Taşıdığı gül suyunun yıllarla
bir gece ödüm kopuyor dağ kadar.
kendi ölüme döküldüğünü görmekten.

Bir kaç kısım, dost ve kadınlar
ki anmışım onları şehvetim kadar.
Niçin gelirler kilit kilit üstüne evlerden ?
Hiç biri, hiç biri ağlayamaz öldüğüme
yaşadıklarını hayırladığım kadar.

DAR

Elleri masanın üstünde yaslı çiçek
bir kadehle dalgın yaşarlar.
Çiğnediğinden beri kirli bir ayak
bilyalar, çıkartmalar, yağmurlarla gelen
yalnız o gecelerdi dualara açık
iyi annelerin süslediği yeri,
ya sıkıntı yaşadıkları ,ya inkâr.

Umutsuz bir göz seğirir kırmızı
evler, işyerleri, yataklar arasında.
Telefon mu çaldı karakolda ? Demek
yağıyor geyik ürkmelerin üstünden
durgun intihar göllerine kar.

Çağırır gitmek hırsıyla
sabahlara, sabahlara kadar
mutlu ve çok saklı bir deniz.
Nerde, nerde, nerde ?
çırpar kanatlarını kargalar
kül rengi damların ardında.
Çok yorgun, çok bıkkın, çok ölü adamlar
dönerler evlerine geceye hazırlanmak için
kızarık gözleri, alınlarında ter.

Kim gidecek, kim kalacak, kim dönecek ?
Soğuk, kuytu, acı odalar
niye sessiz, niye sessiz ?
Bir kan, bir yalan, bir ölüm
kirli aynalarda durmadan kendin.
Soğuk çarşaflarda sarışın bir iz,
geldiğince gidiyor kadınlar
kalmamış aşka vaktimiz.

BIÇAK

Aklında kan tutması bir bıçak
korkuyor ormandaki puslu güneşle,
korkuyor yoluna çıkınca ev
saklanılmış bir adamın ardından.
Masada açık bir kitap, eski yazılar
küflü yatak, koltuklar ve konuklar
hiç sevilmez akrabalardan
halâ mı ağlıyor odasında
saçları alnında dövülmüş çocuk ?

Umulmaz, bir akşam akvaryumda
değiştirmiş içindeki küflü memuru
hiç tanınmaz yoklukla sade yaşanan.

Yeşil bir sıkıntıyken naylon bulvarda
elleri ve parası var şaşırıyor çok
çiçekler alınca tuhaf acıkmalardan.
Bu hep böyle bilinmez neden?
Sinemaya girse cebinde leblebi biraz
kendi dışarda kalıyor unutkanlığından.

Kalabalık tasarladıkçı yosun oluyor,
sonra korkusunu büyütüyor on liralık
ve bir kadınla deniyor bunu ilk defa.
Mutlak görüyor ya Çarşamba, ya Cuma
hüzünlendirilmiş bir evlenme töreni.
Ev aranıyor, döşeniyor ustaca
gömülüyorlar rahatçacık koltuklara.

Neresi, ne vakit oluyor liman?

Aklında kan tutması bir bıçak
ciddî öldürmüş akrabalarını.
Akvaryumlara düşman, yıpratıyor
mutlu değil ama değiştirici.

GECE HEPİMİZİ GİZLER

Atlar geçer yağmurlu ikindilerde
ölü evlerinin penceresinden.
O kadar sessiz ve hülyâda
başörtülerden, gözkapaklarından geçer,
duyulur üşüyen taşlarda
kırık oyuncakların korkusu
ve hışırtıyla düşer suya yaprak,
ben duymam.

Kanar çocuğun kestiği yer
utkular öncesi söğüt dalından,
naralarla daralır gök
masada soğur çorba,
baba bilmez ordu'nun bozgununu
büyür, elleri büyür korkunç
sezilir annenin ağlamasından.
Ve ilk yenilgiyle sıkışır göğüs
avcunda kırılan söğüt dalından.

Yeminler ve öpüşlerden uçar
silik resimlere karşı aşk.
Başka yöne döner yolcu
değişir havuzda tutsak balıklar.
Ne çok gölge var gecede,
bir yalan umutla aldanarak
hayâl ederler uzaklardan;
ağaçlar, sular, bıçaklar bekler
ben beklemem.

Tüketilen bir ormanda son ağaç
ne yakarış, ne dua, ne sen

belki de bir ölüyüm ben.

GÖLGELERİ KULLANMAK

İşte bir ses geçiyor sıkıntıdan
baksam pencerede yağmur da var,
hani saçlarını ya da göğsünü
çok ince bir hüzünle bezeyen.
Oyuncaklar da var yalnızlıktan
bir parkta ölümü güzel kılar,
hani sarmaşıkça uzandığın yatakta
durmadan aşıladığım sana.

Hayır yaşamıyor suda o balık,
bir yanıltı daha çiçek aldığım.
Herkesin bebeği var odalarda
ölüme ve daha sıkılmak için.
Uzayan sakalım sabaha kadar
uçup giden bir kuş koynundan,
çok uzak, çok tavsamış bir kuş,
belki yanında bile olmadım.

Eğildiğin sular da yalan
salınıp duran gemilerle aldanma.
Demiyorum hiç mi olmasın kokun, o yatak.
Ben umutsuzluğun domino taşı
şimdi açım, suskunum bak.
Hele bir çağırsın kanın türküsü
hele bir kıpırdasın kumsalda
ağları ve renkli balıklarıyla halk,
silâh tutarım dağlarda.

Bu oda emanet, hadi uzan,
şimdi ellerim de çok nazlı
bir karanfille kanar.
Sunduğum bu yalnız, çocuk ülke,
bak, gece de göğsümde çok ağır,
şaşkın değilim ama silâhımı yitirdim.
Gelsin leylâkların açma zamanı
mümkün silâhımı halkımla bulmak.

Hadi uzan özlemim kadar,
bulutlar gidiyor, şimdi işim
çoğaltıp gölgeleri kullanmak.

BÜTÜN ERKEKLER ÖLÜR

Çünki gök sıkıntıyla ağar
rüzgâr buruşur, bir yaprak düşer
ve kaçıyordur solgun mavilikte
martılar ve al geyikler.
İşte altın ve kara akıntılar:
analar, yitirilmiş resimlik
yoksulluk, o korkunç kadın.
Susun, tümünün anıldığı gündür,
kara yağmur ve ebem kuşağı
usulca bütün erkekler ölür.

Kıpırdamasın insandan gelen sesler
kamyonlar devrilir dağ yolunda.
Rehincide kalan bir gümüş saat
emanetçide unutulan bavul,
geçip giden gök taşlarıdır
havadan ve selüloit mavilikten.
Ey mermeri bozuk yalnızlık,
sanki kutsal bir avdır susukta
ve bir yakut parıltısıdır artık.

Çünki gök kanla ağıyordur,
soluk soluğa atan bir damar
kalbinde hırçın denizin
ve toprağın nabzında,
unutulmak gibi bir şahdamar.
Ürperir aynı rüzgârla
darağacı, çarmıh ve çiçek,
sussun yatakların fısıltısı
avuçlarda parıldayan kehribar
ekmekli, zincirli ve başları eğik
kadınların erkekleri geçiyordur.
Ve üzgün deltası kısacık ömürlerin
bir albüm, bir şarkı, bir çocuk.

Hangi dondurulmuş hüznün yakutu
çocukluk defterlerince soluk,
ki savaş alanlarında parıldar
bütün koruluklardır ayışığı,
ey ulaşılmayan dayanak aşklar
elleri kanatan kesici ağıt.
Hep unutuştur akılda kalan,
sıçrayan, yenilen ve ölen geyikler,
derdin eksilmediği kalem ve kâğıt.
Kısa ve kesin bir sözdür erkekler,
İspanya'da «Non Pasaran»,
kızaran kilise çanları
katedrallere çöken gölgelik
İtalya'da «Mamma Mia»

İşte avuçların dünyayı duyduğu kayalar,
sarkık bir bıyık Meksika'da «Viva»
Nehirler kurur, susar aşk
ve en katı sözdür erkekler
kıraç ve yoksul Anadolu'da.

Büyük ve yeniktir erkekler,
söz dinlemez serüvenci çocuk
su şırıltısında sayıklayan hasta,
ve deli bir sevgilidir sabaha kadar
bulgulu, korkunç ve utançla.
Yararsız bütün leylâk ağaçları,
hiç bilmiyordur erkekler
doğan ve ölen çocukların hüznünü,
çünki daha önceden ölürler.

Çünki gök ağıyordur kanla,
hep yenik yıldızlar vardır,
anı defteri, kum saati, savaş alanı,
bir yüz
işte o kandır.

Ey ışığını dağıtan kristal
ölümsüzlük, ele geçirilmeyen gömü,
ayışığı denizle kendini sürdürür,
işte herşey geçip gitmede,
usulca bütün erkekler ölür.

YANGIN KULESİ

Utkusuz kanat çırpışlarıyla kuşlar
hiç durulmayan ve ansızın ölen gökte
göğün o korkunç çığlığı mavilikte
kuşlar
mıdır yüzlerini ayla yıkayanlar,
sorusuz, usul ve titreyerek.
Gözleri resimsiz duvar, çiğnenmiş tütün,
donuk parıltılı sedeflerin göğsünde
içtikleri şarabı unutamam.
Kendiyle aldanan bir fırıldak, her otobüsle
kaçırılan evler, kadınlar ve çocuklar,
güvercinlere açılan bir kilise
söz anlatılmıyor sözle.

Denizin aldanışı da kumsal,
çakıl taşları, pembe bir yengeç
yengeç içimizden tembelce geçen
ve geçtiği yerde
kıpırtısız yağmur yağarak
gurur ve kinle aşkı öldüren.

Paltolar, fileler, çikolatalar
girer hiçliğe emin, vergisiz ve rahat
kapılar
dan.

İşte direkler, uzayan yol, ölü bahçeleri
günde bir kez girip, bir kaç kez çıktığımız
cebimizde sinema bileti, elli kuruş, bir roman
daha korkunç ve düşman yapandır onları gece.
Geceyse
orospular, ağlayan bir ibne gözleri olmadan
enselenmiş bir cinayet taslağı ve
veronal.
Sinemalar bitti, içkiler bitti, insanlar bitti,
bulandırıcı leylâk kokusu bulvarda,
duygan kayalar, küskün toprak, üreyen
bankalar
sanki annemize ağıt, sanki acımak, sanki
kanamak,
durmakta çılgın bir devingenlikle ay
ay bir çantadır hiç dolmayan
faturalar altıncı icralarla ey,
dokunan, durmadan dokunan ipliklerle
dizilen harflerle ve dönen rotatifler
yani kanla
kan.
Bir kule telsizi, burkuk yüreği, sıkıntısıyla
bekler
her an bir yangın çıkabilir, her an,
çünki hiç duyulmamış şarkılar gibi ağlıyoruz
çocuklardan, arka sokaklardan, hüzünden
öğrendik bunu.
Sular çakıllarla, çakıllar toprakla sürer

gizi aydınlatılmaz bir bağlanımdır ağlamak
silâhlı bir tutunuş düşülen yerde,
çünki yangınlar üretir durmadan,
sanki bir ilk çağlar dişisidir
mermerlere, kayalara, anılara oyulan.

Bir adamla taksinin arasında kedi,
kule gözler, çünki
uğursuzdur kediler,
çünki bir yere varılmaz kapılar açılsa da,
zaten tıkanıktır ev ve deniz görmez
kirlidir bütün tabaklar, elmalar kuru,
sokak kadar yaşamaz ve döğüşmez
üstelik hiç bir şarkı,
üstelik mutfakta havagazı vardır
kilerde ip.

Bir ses gibi kırılır bardak
kimse düşmez, kimse bakmaz, görülmez zaten,
bir kaç satırdır bütün kırılmalar
bir eski şarkı, bir eski resim, bir imza.
İşte yağmur başlar,
boşalır titrek bir elden üşüten konyak
kule gözler.

Ağzı çiçeklerle süslü bir çocuk
yangın,
kadınlar köşebaşlarında, yataklarda sevdiğimiz
doğuran, eriyen, boşanan, tezgâhta kadınlar
yangın,

bekâr odaları, yetersiz kemanlar, kırılan cam
suçüstü yakalanıyor bir pezevenk
yangın,
ilâçlar, ipler, tabancalar, sehpalar
yangın,
işaret verildi bütün kulelerde
her yanda yangın

yangın, yangın, yangın, yangın.

KAR
KIRGINLIĞI

Ürperir tüyleri kadınların
sanki bitimindeki hışırtılarla
geçiyor bir kum saatinin.
Sanki tükenen bir el havadan,
yıllar öncesinden bir çocuk
ve bir sülün tenha gecesini arayan.

Birşey kanadı, birşey mutlaka
çünki bu pusta bu ay değirmisi,
bu tütsülendirilmiş kar.
Bir sessizlik kulesi ormanda,
birşey kanadı, birşey mutlaka.

Şimdi ses yoktur havada ve koku,
bahçede çamaşır ipleri kıpırdar
üşür mavi beyaz bir picama
Belki kolonya şişesi kırılmıştır
bir hüzün açmıştır belki,
şimdi yoktur kızmalar, haykırmalar
gök yeni birşey deniyordur sade.

Belki de bilmediğiniz şeydir kırgınlık
şarkılara, içkilere, sigaralara küstüren
dolmuşları, sodaları sevdirmeyen
Herşey ve ölüm de olur kırgınlıkta,
vardır kırgınsanız herşey
örneğin, kukla tiyatrosu bir yerde
bilmedik bir el gibi insanı şaşırtan,
çünki kukla da doğar ve ölür
kokulu ve kuytu bir çiçeklikte.

El üşümez artık çünki sigara tutmaz,
göz darılmaz artık çünki sözler yok,
gitmiştir elden eşyalar ve elbiseler,
denemediğiniz şeylerdir belki de
bitpazarları ve eskiciler.

Artık aşmış tüy gibi
ölü karanlıklardan,
yüzünde çan sesleri
solgun ellerinde kar.

KADINLAR ÇIKMAZI

Yarım bir aşk, yarım bir dudaksın
sıkıntılı ikindi yağmurlarında,
her yeni erkekten sonra daha eksiksin,
tuzlu inciler dolu
kuş uçmaz mavisi gözlerinin.

Işıklara çarpıyorsun sokağa çıksan
şehrin korkusu büyüyor pencerelerde.
Avuntusu yok erkekli yatakların,
ne olur gitme
daha kaybolacaksın.

Bir yanın şarkılar
kan tutmaları öbür yanın.
Gülerken iki kadeh arasında
nasıl ağladığın anlatılmıyor.
Ne olur
bu kadar kendine saklanma.

Sen kapalı, mahzun odalarda
kırık oyuncaklara karşı bir çocuk.
Ürperiyorsun denizin çığlıklarını duydukça
dudakların kaskatı öpüldükçe neden?
Kaç ölüm tasarlıyorsun çıkmazında
belli, yoruldun kendini denemekten.

SIĞINAK

Kaçıp sana saklanıyorum akşam oldumu.
Sen dokununca mı denizleşiyor masa,
senin avcıların mı çok hayvanları kovalayan ?
sıkıntımın ormanında.

Üç beş günümüz var şuracığında,
nice oyuncağımızı kırdılar.
Biz de güzel çocuklardık bahçelerde
sularda alabalık.

Azla avunmaya alıştık
ne yapalım paramız yoksa,
şarabımız bitince yağmura çıkarız.

Kim güzelleşmiyor öpüşünce.

VAR
YERE
KORKMAK

Biraz daha dur, korkuyorum
henüz geçmedi onbir otobüsü
içindeki yeşil yüzlü adamla,
bir yağmur aralığında şaşırtarak
hani intiharlar dağıtan.
Dinle, korkunç bir köpek havlaması
bu telâşlı ayak sesleri nerden ?
İşte onbir otobüsü, duyuyorum,
ışığı söndür, kapıyı sımsıkı kapa,
biraz daha dur, korkuyorum.

Sanki ne olacak gidersen ?
Otomobil kazalarını hatırla
hatırla çok kalabalık sokak.
Niye bitmiş olanlara yeniden başlamak ?
Örneğin bir kuğuya, bir yalana,
yaptığımız yalnızlığa ağlamak
bir kadehten birbirimize bağlana bağlana.

Dur, daha vakit var
kendini bir akşam ışığına asmağa.
Çoğalan bir acı her çiçek
akşam saat dokuzdan sonra.
Biraz domino şaşkın kalabalıkla,
sonra korkunç bir konyak fırtınası,
dur, daha vakit var anlamana.

İşte say kaç kişiyiz
çoğala çoğala kuşkudan.
Ellerim titriyor ama aldırma,
kuşkuluyum, gözlerin yerinde
dursun ve içimi karıştırma.
Konyak mı ? Peki. Hayır aşka
yine bir kin bileniyor
korksak daha iyi aşktan.

Diyelim bu yağmur dinmeyecek,
ölümse küskün bir çocuk
defterin önünde tırnaklarını yiyerek.
Bu şarkıyı ezberledim,
onbir otobüsüne de peki
yeşil yüzlü adamsa adam

ışığı yak ve sonra git.

YALNIZLIKTIR AŞK

Ben şimdi burdayım ya
şu koltukta ve âdeta konyak,
saçlarını örüyorum karanlıktan.
Dinlemiyorum zaten aldırma
hiç çiçeklenmedi o plâk,
bilmiyorum konuşanlar kim,
gözlerini dinliyorum kuşkuda.

Aynı boşluğu örüyor
ölümün ucunda sokak ve masa.
Solgun leylâklar dağıtıyorum
heryerlerimin onulmaz leylâklarını,
yok gibi geçen düşler ve yataklardan
o unutkan, sıkıntılı, yalnız kadınlara.

Sen de bir yalnız kadın konyakla başbaşa,
çağırsan herkes geliyor yararsız
diyelim bir karanfille, ama ne çıkar?
Ben burdayım, birazdan gelir onlar,
insan çoğaldıkça daha yalnız.

Gece geçiyor birazdan sabah
o her günki sıkıntılarla,
içki ve şarkı birer aldanma.
Seviyorum ama ne çıkar?
Ben de birşey anlatmıyorum, onlar da.

Aşkın başladığı yerde yalnızlık
gözlerini dinliyorum kuşkuda.

BEŞ KURUŞA AŞK ŞARKILARI

Bir yalnızlık büyütürdüm saksıda
kalandı çok eski günlerden
bir bana yetsin, hıncımı arttırsın
aşkımı pekiştirsin diye sevince.
Günüydü, gelip durdu hüznümün önünde
gidilmemiş bir saklı deniz sandım.

Kıpırdamazdı yapraklar geceyle
tüketirdi çiçeği, kuşu sevdiremeyen konyak
bana neydi gülmeler, şarkılar
otobüs durakları, alandaki kalabalık
geldi durdu, alana merhaba dedim.

Bir göz bozgundur yerine göre
vururdu pencereme rüzgâr,
ben hep öyle bir gözdüm
çığlığını kendinde saklayan.
Düş kurmazdım, beklemezdim şurda burda,
çiçek demetleri, bisikletler geçmezdi
apansız geliverdi sokağıma.

Hıncım bana kalsın gayrı
sen yalnızlığımı götür.
Bana çay demlemeyi öğret
elimi yüzümü yıkamayı,
ağzıma rakı koydurma.
Hıncım bana kalsın diyorum
çünki bu kendi kendimde büyüttüm
bir barbarın vahşi ateşiyle,
çünki yapılarının taşında onulmazlığım
çünki şarkılar kanımın bedeli.

En sevdiğim kelimeler gibisin
örneğin öfke gibi
hani bir zamanlar
dağda ve sokakta açan.
Örneğin umut gibi
günde, gecede yitirip durduğumuz
zeytin dalını dal eden.
Örneğin aşk gibi
denizlerin üzerinde yürüten.
Örneğin kavga gibi

yüreğimi sıkı, saçlarımı kara tutan
kayaları yumuşatan kavga gibi.

Denizler benim kadar kıpırdıyamaz
bak şimdi parklardayım
bir çocuğun menevişli gözlerinde.
Hüzünleri bırakmanın günü
günü çığlığı olmak dünyanın,
hüznümü iki kat ediyor ama
gecede alnıma dayalı alnın.

DOST YAYINLARI

DOST YAYINLARI: 43

2.50 Lira